

ἦν τὰ γεγονότα ἐπέκλωσαν αὐτῷ παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ σπουδαίως τὸν ρόλον του. Ἐνεχείρισε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ Ἀκίμωφ, καὶ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ λέξεις τινὰς προσεκλήθη εἰς τὸ γεῦμα.

Ἐκάθηνεν εἰς τὴν τράπεζαν παρὰ τῇ δεσποινίδι Ναταλίᾳ, ἥτις ὠμίλει πολὺ ὀλίγον, τὸ πλεῖστον «ναί» ἢ «ὄχι», ἀλλὰ δι' ὃ ἡρυθρία πάντοτε, ὅπερ, ὡς γνωστόν, εἰς τὰς ἐρωτικὰς ὑποθέσεις λογίζεται ὡς ἄφρονος διάλεξις. Εἰσέτι δὲν εἶχε συμπληρώσει αὕτη τὸ δέκατον ὄγδον ἔτος καὶ εἶχεν ἀγγελικόν, εὐειδέστατον πρόσωπον. Καστανοὶ βόστρυχοι ἐπιπτον ἀτμηλῆτως ἐπὶ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μετώπου. Δυσὲς μελαίνων ὡς ἡ νύξ ὀφθαλμῶν ἀπήστραπτε πλήρης πυρὸς καὶ θυμῆδίας, ἐν γένει ὁμοιάζε πρὸς ἐκείνην, ἣν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀκίμωφ παρέστησεν αὐτῷ. Ὁ Ματρώσιν ἐπίσης, ἦτο κομψὸς νέος, εἶχε πλουσίαν κόμην, γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, φωνὴν γλυκαῖαν, ὠραῖον δασὺν μύστακα, εὐγενῆ συμπεριφορὰν, τρόπους ὑποχρεωτικούς, ἅτινα ὁμοῦ λαμβανόμενα παρὶς τῶν γαμβρὸν ἀντάξιον τῇ νεανίδι Ναταλίᾳ. Προσηνέχθη συμπαθέστατα πρὸς αὐτήν, εὐπροσηγορώτατα πρὸς τοὺς γονεῖς, ἦτο σπουδαῖος ἐν δέοντι καὶ εὐθυμὸς κατὰ τὴν περίστασιν, ὥστε ἐν βραχεὶ προσηλίκυσε τὴν εὐνοίαν ἀπάσης τῆς οἰκογενείας.

Ὅτε δ' ἀπεγευματίσαν καὶ ἔπιον τὸ τσαί, ὁ λόγος ἐστράφη ἐπὶ τῆς προικός, τῶν ἐπιγαμίων δαπανῶν, τῶν δώρων τῆς νύμφης, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπὶ παντὸς σχετιζομένου πως πρὸς τὸ συνοικέσιον καὶ τὰ συμπαρομαρτοῦντα αὐτῷ.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας πάντες ἐξῆλθον εἰς περίπατον ἐντὸς τοῦ εὐρέος κήπου τῆς ἐπαύλεως, ἐν ᾧ τὸ νεκρὸν ζυγὸς ἔτρεχε σπεῦδον οἰοῦντες εἰς ὑπάντησιν τοῦ μειδιῶντος μέλλοντος αὐτοῦ.

Ὁ κ. Προκόπιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς συζύγου του, καὶ τοὶ παύσων ὑπὸ ρευματισμῶν, ὅμως ὑπερχαίρων, ἠκολούθει τὴν πλήρη ζωὴν καὶ σφρίγγους πετώσαν ταύτην νεότητά.

Σκιερὰ δενδροστοιχίαι, ἄσματα ποικίλων πτηνῶν, ἀρώματα ἀνθέων παντοδαπῶν, βόμβοι πληθῆος ἐντόμων ἔστελλεν αὐτοῖς τὴν δρόσον, τὴν ζωὴν, τὴν δρασιν τῆς φύσεως.

Τὸ νεκρὸν ζυγὸς διήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν στιγμὰς μέθης, ἡ ἡδυπάθεια ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ σθένει ἠλέκτριζε τὰ νεῦρα, εἰσέδυνεν εἰς τὸν μυελόν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκιννοῦντο πλήρης πυρὸς καὶ λάμψεως, ἦτο τέλος τοιαύτη στιγμὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ φωνὴ τρέμει, διακόπτεται εἰς τὸν λάρυγγα, εἶναι ἀναρθρὸς, ἡ καρδιά παλλεῖ μέχρι ἐκρήξεως, γιγνομένη ἡφίστιον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μία ἄφρονος τῶν χειλέων κίνησις ὁμιλεῖ εὐγλωττότερον ἀπείρων λόγων. Ἄλλη φιλάρεσκος νεανὶς θὰ ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐπωφεληθῇ τὰ τερψιθύμως ῥέοντα μόρια ταῦτα τοῦ χρόνου, θὰ ἐκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν καὶ περιπτύξεων τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τῆς,

ἀλλ' ἡ Νατάλια δὲν ἦτον ἀκόμη μεμνημένη τὰ μυστήρια ταῦτα. Ἦτο εἰσέτι ἀδιάφορον, ἀμόλυντον τέκνον τῆς φύσεως, ἡ προσωποποιήσις τῆς ἀφελείας καὶ εὐλικρινείας, πρότυπον καλῆς ἀνατροφῆς. ἦν ἔσχε παρὰ τῶν γονέων τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ταχέως ἔμελλον νὰ ἐνωθῶσι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἱερέως, ἦτο κατὰλληλος λοιπὸν ἡ ὥρα ὅπως γνωρίσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐγγύτερον

— Φυλάττεις λοιπὸν ἀκόμη τὴν φωτογραφίαν μου, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔστειλα πρὸ ἑπτὰ μηνῶν; εἶπεν ἡ νεανίς, διακόψασα τέλος πρώτη τὴν σιγὴν.

— Ἀχ, Θεέ μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ματρώσιν, περὶ αὐτοῦ δὲν μοῦ ἔκαμε κανένα λόγον ὁ μακαρίτης, τί διάβολο νὰ τῆς εἴπω τώρα; Ἀλλὰ τέλος πάντων, θάρρος.

— Βεβαιότατα, αὕτη εἶναι πάντοτε ἐντυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν μου, μειδιῶν ἀπεκρίνατο τῇ Ναταλίᾳ, καὶ οὐδὲ στιγμὴν ἡ ὠραία μορφή σου ἔπκυσε νὰ ἦναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Καὶ πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ φωτογραφία μου; εἶναι ἐπιτυχημένη; σοῦ ἀρέσει, τέλος πάντων;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ὠραιότατη, ἐπιτυχεστάτη, ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον εἶναι ἀσυγκρίτως περικαλλέστερον τοῦ ἀντιγράφου, ἀσυγκρίτως.

— Πίστευσέ με ὅτι ἂν σὲ ἠρώτησα περὶ τούτου δὲν τὸ ἔκαμα διὰ ν' ἀκούσω ἐπαίνους, ἀλλ' ἠθέλησα ἀπλῶς νὰ μάθω ἀπὸ σὲ τὴν ἀμερόληπτον ιδέαν σου. Ἡζεύρεις τί;

— Τί;

— Ἐτρεμα ὅσῳ ἐσυλλογιζόμην ὅτι θὰ ἔλθης.

— Πῶς αὐτό;

— Ἡ φωτογραφία σου σὲ παρίστανεν ἄσχημον.

— Ὡ διάβολε! αὕτη ἔχει φωτογραφίαν τοῦ Ἀκίμωφ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ματρώσιν, τώρα πλέον τὴν ἔπαθα.

— Καθόλου δὲν ὁμοιάζεις μὲ τὴν φωτογραφίαν σου, ὅλως διόλου, σὲ βεβαιῶ.

— Μὰ βέβαια πῶς θὰ ὁμοιάζω, ὦ διάβολε! δουλεῖς ποῦ ἔπαθα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος.

— Κατὰ πρῶτον ἔχεις μαῦρα μαλλιά, μέτωπον πολὺ πλατύτερον καὶ σιαγόνα μικροτέραν, ἐνῶ.

— Μὰ ἡζεύρετε, ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει, αἰφνης ἀπεκρίνατο ὁ Ματρώσιν, μὲ τὸν καιρὸν δὲ αὐξάνει τὸ ἀνάστημα καὶ μεταβάλλεται ἡ φυσιογνωμία. Καλὰ τὰ κατὰφερα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Πραγματικῶς εἰς τὴν φωτογραφίαν σου φαίνεσαι ὡς σαράντα ἐτῶν ἄνθρωπος.

— Βλέπετε ὅταν τὴν ἔκαμα, μόλις εἶχα σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὕστερα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν σοβαρὰν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἐπιστηθῶς μὲ κατέβαλε.

— Ἀλλὰ, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ ὁμιλήσω εὐλικρινῶς;

— Ἐμπρός, δεσποινίς, ἐρωτᾷτε;

— Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ποῦ ἔμελλες νὰ ἔλθης ἡμῖν εἰς μεγάλην ψυ-

χικὴν ταραχήν. εἶχα ἀποφασίσει ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ θέσω τέλος εἰς ὅ,τι ἐσκέπτετο ὁ πατὴρ μου, δηλαδὴ νὰ μὴ γείνη αὐτὸς ὁ γάμος, τὸν ὁποῖον τόσῳ ἐπεθύμουν οἱ γονεῖς μου. Ἐσκέφθην λοιπὸν ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὴν τιμὴν σου, εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛῃ.

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ὁ μαρκήσιος Ἐμεράντ δὲ Γρανσεῦ ἦτο ὁ ὠραιότερος, ὁ πλουσιώτερος, ὁ ἀγχινοῦστερος, ὁ εὐγενέστερος τῶν διὰ γάμον νέων τοῦ προαγείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἦτο τριάκοντα ἐτῶν, ἐκέκτητο περιουσίαν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ κατήγετο ἐκ προγόνων ἀνερχομένων εἰς τὰς σταυροφορίας. Μὲ τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα ὁ μαρκήσιος ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἀντὶ μιᾶς, δέκα γυναῖκας. Ὅλοι αἱ μητέρες τὸν ἐπεθύμουν διὰ γαμβρόν, ὅλοι αἱ δεσποινίδες τὸν ὠνεύοντο διὰ σύζυγον.

Μάτην διάφοροι τῷ ἀνήγγελλον, ὅτι ἡ δεῖνα ἢ ἡ δεῖνα ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ἐπεζήτησε τὴν συγγένειάν του. Ὁ μαρκήσιος ἠρνήθη τὴν κόρην τοῦ γέροντος δουκὸς τοῦ Ἀντάν— τὴν ὠραίαν Εἰρήνην— τὴν ξανθὴν κόμην τῆς, τὸ ἀγγελόμορφον πρόσωπόν τῆς καὶ τὴν ἐξ ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων προῖκά τῆς. Τὸ εὐείδες πρόσωπον, οἱ μαῦροι ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ἑκατομμύριον τῆς Μισελίνης τοῦ Πόντ-Λαντρώ, δὲν ἐνεποίησαν περισσοτέραν αἰσθησιν εἰς αὐτόν. Ὁ Ἐμεράντ συνωμολόγει ὅτι αἱ δεσποινίδες αὗται ἦσαν θελκτικαὶ καὶ καθ' ὅλα ἐπιθυμηταί, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ἡμφευθῇ. Ὁ ἐλεύθερος βίος παρεῖχε πολλὰ τὰ θέλητρά εἰς αὐτόν.

Διότι—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν— ὁ ὠραῖος, ὁ πλούσιος, ὁ εὐγενὴς μαρκήσιος δὲ Γρανσεῦ, ἔζη λιαν ἀκολάστως ἦτο ὁ ἐραστὴς τῶν γυναικῶν καὶ τὸ φόβητρον τῶν συζύγων. Αἱ χῆραι τοῦ προαστείου ἀνεστέναντα πενιθρῶς καὶ ἀνέπεμπον καθ' ἑκάστην ἐνθέρμους δεήσεις διὰ τὸν ἐξαγνισμὸν τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἡ τελειότης δὲν εἶρε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀπόκρεως ἀπασαι αἱ κυρίαι αὗται εὐρίσκοντο ἐν ἀνησυχίᾳ. Ἐμελλε νὰ ὀργανωθῇ μέγας χορὸς φιλανθρωπικὸς πρὸς ὄφελος τῶν μικρῶν Κινέζων—ἔργον, ὑπὲρ οὗ ὅλοι συνεπάθουν.

Ἡ ἐκποίησις τῶν εἰσιτηρίων προεμνήνετο μεγάλη καὶ τὸ συναχθῆσόμενον ποσὸν ὑπέρογκον. Προσκληθεὶς ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ὁ μαρκήσιος διέθεσε πεντήκοντα λουδοβίκεια, καὶ περὶ τὴν μίαν ὥραν τῆς πρωίας ἐνεφανίσθη εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Παγκοσμίου Ἐκποδοχείου, ἐνθα ἐδίδετο ὁ χορὸς.

Παρεῦθὺς σχεδὸν ὁ εὐφλόγιστος Ἐμεράντ ἐσταμάτησε καταμαγευθεὶς πρὸ θελκτικωτάτης γυναικός. Ποίᾳς ἡλικίας ἦτο; Ἴσως εἴκοσι πέντε ἢ τριάκοντα ἐτῶν. Ἡ κατὰ τομὴ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο ἐκτάκτου λεπτότητος, τὸ δέρμα λεῖον, οἱ δὲ μεγάλοι τῆς, γλυκεῖς καὶ ὠραῖοι

ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες. Εἰς τοὺς μαύρους πλοκάμους τῆς καμέλια λευκὴ ἐξήπλου τὰ ἐκ βελούδου πέταλλά της. Ὁ μαρκήσιος κατεβέβηκε. Εἰς τῶν φίλων του ἐχαιρέτισε τὴν ὠραίαν μελαγχροινήν. Ὁ Ἑμεράντ ἔδραμε παρ' αὐτῆς.

— Ποία εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη; τῷ εἶπε, τὴν γνωρίζεις διὰ τὴν μετὰ παρουσίαν σου;

— Ὁ φίλος τοῦ τὸν περητῆρησέ με διδῶν.

— Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇς, ἀλλ' ἄφες πρῶτον νὰ σοὶ δώσω μερικὴς πληροφορίες. Ὁνομάζεται Ἑδμέ Πονταράκ — ἡ δὲ Πονταράκ. — Ὁ σύζυγός της εἶναι ὁ μικροσώματος ἐκεῖνος, ὅστις καθήκει ἐκεῖ κάτω συνδιαλεγόμενος καὶ χειρονομῶν. Εἶναι νέος, καὶ ἐνυμφεῖται εἰς δευτέρον γάμον τὴν ὠραίαν Ἑδμέ, φέρων πρὸς αὐτὴν ἀντὶ ἄλλης τύχης, χρέη, τὴν δυσμορφὸν αὐτὴν γεροντοκόρη, τὴν καθήμενὴν πλησίον τῆς μητροῦς της καὶ... ὀνειροπολῆματα. Τὸ ἀνδρόγυνον ζῇ πολὺ κακῶς· θέλουν μεγάλως νὰ ἐπιδεικνύωνται ἐνῶ οἱ δανειστὰὶ μάλιστα κρατοῦσι τὴν ὑπομονὴν των. Ἡ θυγάτηρ των, ἥτις εἶναι εἰκοσι δύο ἐτῶν, ὀργίζεται μένουσα ἄγκυρος, ὁ δὲ πατὴρ ζητεῖ δι' αὐτὴν σύζυγον μετ' ἀπελπιστικῆς ἐνεργείας. Μεταχειρίζεται ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα ὅπως ἀποκτήσῃ γαμβρὸν εὐγενῆ καὶ πλούσιον — προπάντων πλούσιον — διὰ νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Πονταράκ εἶναι τοσοῦτον μακρινῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὥστε οἱ νέοι δὲν τολμῶσι πλέον νὰ συχνάζωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, φοβούμενοι μήπως ἀνγκασθῶσι διὰ τῆς βίας νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα του.

— Πτωχὴ γυνὴ! ἐφέλλισεν ὁ μαρκήσιος, παρρησιάζων τὴν Ἑδμέ, πόσον πολυώδυνος θὰ ᾔῃαι ὁ βίος σου! . . . Τόσῳ τὸ καλλίτερον, φίλε μου, παρουσιάσάν με.

Ἡ ἐσπερίδα ἐκείνη διήλθε διὰ τὸν Ἑμεράντ ταχύτερα ὀνείρου. Διὰ τὴν δυνήθη νὰ χορεύσῃ μετὰ τῆς Ἑδμέ, προσεκάλεσε τὴν κόρην της — τὴν Ματθίλδην — γεροντοκόρη, ψυχρὰν, κακοκαμωμένην, ἀναστήματος ἀκόμψου, με βραχιόνια ἐρυθροῦς, βλάβκα τέλος καὶ κακοενδεδυμένην. Ἀλλ' ὅποια κατόπιν εὐχαρίστησις! Ἀφοῦ προέπεμψε τὴν Ματθίλδην, ἡ κ. Πονταράκ τῷ παρεχώρησεν ἓν βάλκ.

Μέθην ἀνέκφορστον ἡσθάνθη περιβάλλον τὸ εὐκαμπτον ἐκεῖνο σῶμα, καὶ αἰσθανόμενος αὐτὸ ἐντὸς τῶν βραχιόνων του.

Διὰ τὴν ἐκπαιδὴ τὴν Ἑδμέ ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Γάσκων, ἤκουσε τὰς ἀνευ τέλους διηγήσεις του καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς γενεολογίας τοῦ Πονταράκ.

Ὁ Ἑμεράντ ἀπεζημιώθη ἀρκετὰ μέχρι τοῦ τέλους τῆς νυκτός, ὁ Πονταράκ τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἡσθάνετο δι' αὐτὸν μεγάλην συμπάθειαν καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὰς καθ' ἐκάστην Πέμπτην ἐσπερίδας του.

— Εἰς τὰς ἀνευ προστοίμασιδων μικρὰς ἐσπερίδας, ἐπρόσθεσε, τραγωδοῦσι καὶ χορεύουσι διὰ τὴν περὶ τὴν ὥρα.

— Καὶ ἡ ὥρα περὶ ταχέως εἰς τὴν συναναστροφὴν σας, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος εὐγενῶς.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ ἀξιωματικοῦ του

τοῦ χοροῦ, ὁ Πονταράκ ἦτο λίαν εὐθυμος, ἡ Ματθίλδη εἶχεν ἀποβάλλει τὴν συνήθη τῆς δυσθυμίας· μόνον ἡ Ἑδμέ ἐφάνετο ἔμφορτος.

Ἐνῶ προεγευμάτιζον, ὁ Γάσκων ἀνέπτυξε τὰ σχέδιά του.

— Ἀξιόλογος νέος αὐτός ὁ μαρκήσιος, εἶπε μετὰ θριαμβευτικοῦ μειδιήματος. Ἰδοὺ ὁ ἀρμόζων σοὶ σύζυγος, Ματθίλδη, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφῆσθαι νὰ σοὶ διαφύγῃ. Εἶναι νέος, ὠρεῖος, πλούσιος, πλουσιώτερος ἡμῶν, εἶναι ἀληθὲς, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐγένειαν, τῷ ἀποδεικνύω καθάρωτατα ὅτι οἱ Πονταράκ ὑπερτεροῦσι κατὰ τοῦτο τοὺς Γρανσέ. Πρέπει Ἑδμέ, νὰ ζητήσῃς νέαν πίστωσιν ἀπὸ τὴν ῥάπτριαν, ὅπως ἡ Ματθίλδη ἔχῃ νέον φόρεμα τὴν ἐσπερίαν τῆς Πέμπτης. Θὰ τῷ τραγωδήσῃ δὲ τὸ ἐκ τῆς Ἑβραίας ἔσμαι, καὶ θὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς οἰκίας, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐδεσμάτων. Ὅταν ἔχωμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἓνα μαρκήσιον τοῦ Γρανσέ, θὰ δυνηθῶμεν εὐκόλως νὰ πληρώσωμεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἔξοδα... Ἀξιόλογα! Ἑδμέ, δὲν ἀποκρίνεσαι;

Ἡ Ματθίλδη ἔλαβε τὸν λόγον διὰ τὸν τυχόν.

— Ἡ μητέρα δὲν θέλει νὰ με ἴδῃ μαρκησίαν καὶ ἐπιθυμῇ καλλίτερα, ὅπως τὸ νέον φόρεμα γείνη δι' αὐτὴν, εἶπεν ἡ γεροντοκόρη.

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑδμέ λυπηρῶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη θ' ἀποτύχῃ ὡς τόσαι ἄλλαι, ὅτι τὰ χρέη θ' αὐξήσωσι καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον χρήματα.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀπεκρίθη ὀργισθεὶς ὁ Πονταράκ, ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ ἐπιτύχωμεν!...

Ὁ μαρκήσιος μετέβη εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ Πονταράκ· ἐπὶ νῆρξετο καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα, ἐφάνετο ὁ πρῶτος καὶ ἀνεχώρει ὁ τελευταῖος. Δὲν παρετήρει οὔτε τὸ ἀλλόκοτον ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας ἐκεῖνης, συγκείμενον ἐκ ψευδοῦς καὶ ἀθλίης πολυτελείας, οὔτε τὴν λαθροεμπορικὴν ἐκείνην συναναστροφὴν ἀπαρτιζομένην ἐξ οἰκονομολόγων ὑπόπτων, ἐκ φιλολόγων ἀγνώστων καὶ καλλιτεχνῶν ἀφάνων. Μόνον τὴν Ἑδμέ περητῆρει· πάθος βαθύ, συζυγικὸν ἐκυρίευν αὐτόν.

Εἶχε κορεσθῇ πλέον! καὶ ἔζη ἀπεκδεχόμενος τὰς τερπνοτάτας αὐτὰς στιγμὰς, τὰς κατὰ μόνας αὐτὰς συνεντεύξεις, ἐνθα ἤκουε τὴν πάλλουσαν καὶ θερμὴν φωνὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ὁ Πονταράκ ἦτο μεγάλουχος, ἐσπερημένος λεπτότητος, ἀλήτης — οὕτως εἶπεν — δὲν ἦτο ὅμως καὶ εὐήθης. Δὲν ἠπκάζτο ποσῶς περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς θυγατρὸς του καὶ ἐνόησεν ὅτι ἡ ὠριότης τῆς Ἑδμέ εἶχεν ὑποδουλώσει τὸν μαρκήσιον. Δὲν εἶχεν εὐδοκίμησιν ἢ ὑπ' αὐτοῦ ὀνειρευθεῖται λύσεις καὶ ὁ πολυμήχανος Γάσκων ἐτράπη ἄλλην ὁδόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κ. Πονταράκ, αὕτη ἐσκέπτετο περισσύτερον τοῦ δέοντος τὸν ὠρεῖον Ἑμεράντ. Σπαρασσομένη ὑπὸ ψυχικῶν συγκινήσεων, τεθλιμμένη ἐκ τῶν ἡμερησίων περιπετειῶν, δὲν εὕρισκεν οὐδέ μίαν διέξοδον, οὐδεμίαν διὰ σκέδασιν εἰς

τὰς σκέψεις της. Ἀντιπαρέβαλλε τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ μετὰ συζύγου, οἷος ὁ Γρανσέ. Ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν σύζυγόν της ὅπως μαντεύσῃ ὅτι ἐβουλεύετο σχεδὸν τι ἡ ὅτι ἐμελέτα σκευωρίαν, ἥς θύμα θὰ ἐγένετο ὁ μαρκήσιος. Αὕτη ἡγάπα τὸν Ἑμεράντ καὶ δὲν θὰ συγκατετίθετο ποτὲ νὰ νυμφευθῇ τὴν Ματθίλδην, ὅπως ἡ ἄσχημος αὕτη καὶ μοχθηρὰ κόρη, ἣν ἐμίσει κατὰ βάθος, τῇ ἀποσπᾷ ἐκείνον, ὃν ἐλάτρευε. Θὰ ἐγνωστοποιεῖ τοῦτο πρὸς τὸν Ἑμεράντ καὶ θὰ τὸν παρεκάλει νὰ διακόψῃ τὰς ἐπισκέψεις του, χάριν αὐτῆς τῆς ἰδίας, διότι ἡ Ἑδμέ ἐσκέπτετο ὅτι ἐὰν ἐξηκολούθει ἡ οἰκειότης αὕτη, θὰ τῷ ἐφάνετο ἀφεύκτως τὸν ἔρωτά της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ μαρκήσιος ἐπαρουσιάσθη. Ἡ κ. Πονταράκ ἦτο μόνη. Εὐρύσκει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ἣν πρὸ πολλοῦ ἐπέζητει, παρεκάλεσε τὸν μαρκήσιον νὰ παύσῃ τὰς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐπισκέψεις του. Εἰς τὰς πρώτας λέξεις ὁ μαρκήσιος τὴν διέκοψε.

— Δὲν πιστεύω νὰ ὁμιλήτε σπουδαίως, Ἑδμέ! Σὰς ἀγκαπῶ τόσον, ὥστε δὲν δύναμαι ν' ἀπομακρυνθῶ ἐκ τῆς χαρᾶς ταύτης, ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ σὰς βλέπω καὶ νὰ σὰς ἀκούω. Θὰ ἤμην σεβαστός, ἐπιφυλακτικός, δὲν θὰ εἶπα οὐδεμίαν λέξιν, ἥτις δυνατόν νὰ σὰς προξενήσῃ βλάβην, οὐδέποτε θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τοῦ ἔρωτός μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

Εὐρίσκειτο πλησίον τῆς Ἑδμέ, ἐφάνετο ὡς παρὰ φρων. Τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὸν ἐσχημένον.

— Εἴπατέ μοι ὅτι καὶ σὲς με ἀγκαπᾷτε, ἐξηκολούθησε... Τοῦτο μόνον ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς, μὴ τὸ ἀρνηθῆτε.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη. Εἰσῆλθεν ὁ Πονταράκ χαρίζεις καὶ τείνων τὴν χεῖρα.

— Ἦκουσα τὰς τελευταίας σας λέξεις, κύριε μαρκήσιε. Ἐμάντευσα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παρὰ τῆς συζύγου μου ζητεῖτε. Ἡ αἵτησις σας μὰς τιμᾷ. Ἡ Ματθίλδη σας ἀνέκει...

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ κ. Γρανσέ ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῇ. Ἀλλὰ συνελήφθη εἰς τὴν στηθεῖσιν παγίδα. Τί νὰ εἶπῃ; Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους του, τὴν ἐρυθρότητα τῆς Ἑδμέ, τὸν τρόπον του;

Ταῦτα πάντα ὁ Πονταράκ δὲν ἔβλεπεν ἢ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν βλέπει. Ἐλάβε τὴν χεῖρα τοῦ Γρανσέ ψελλίζων λέξεις τινάς.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ μεγάλης πομπῆς. Τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ἐταράχθη πολὺ ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης ὑπενδρείας.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑμεράντ παρηγορεῖτο διὰ τὴν δυσμορφίαν τῆς μαρκησίας Ματθίλδης Γρανσέ, βλέπων τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ἀγγελικὰ πρόσωπα τῆς Ἑδμέ Πονταράκ, τῆς ὠραίας πενθερᾶς του!

Ἐν Συγῶ

Ε' Π. II.

Ο ΕΜΠΛΑΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ,

μυθιστορία PAUL DE COCK, Κομῆς τόμος ἐκ 280 σελίδων, τιμὴ μ. 2. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἀποστέλλεται μὴ μόνον λεπ. 60-

ΑΘΗΝΑΙ· ΤΥΠΩΣ· ΚΟΡΙΝΘΟΣ· ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.